



Дамян Дамянов

Видяхте ме най-сетне
унижен...

Видяхте ме най-сетне унижен,
предаден и разпънат, и напуснат...
И всички се отрекохте от мен,
припомняйки ми притчата с Исуса.
Вися сега на кръста и със жал
от него гледам вашта паплач мръсна.
И с устни питам: кой ме е предал,
не вярвайки, че утре ще възкръсна?
И с поглед питам: кой чрез мойта смърт
на Юда с ореола чер ще свети?
Трийсте зли сребърника с гняв лъщят
на всекиго един от вас в ръцете.
И всички, недочакали дори
и първите петли да се обадят,
сте ме посочили: „Върви и мри!“
...От вас разпънат, днес за вас пак страдам.
Измъчва ме ужасният въпрос:
зли, грешни, ваяни от мрака люде,
дали си заслужавате Христос,
след като спи у всичките ви Юда?
Простени да сте! Мога да заспя
спокоен над мътилката ви гъста.
На този свят е нужна и тълпа,
върху която да израсне кръста.

КРАЙ

© 1993 Дамян Дамянов

Сканиране, разпознаване и редакция: Борис Борисов, 2008

Набиране: Мартин Митов

Публикация

Дамян Дамянов, *Още съм жив*. ИК „Христо Ботев“, С. 1993. ISBN 953-445-114-5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8519>]